2. Όταν υπάρχει ένας μόνο φορέας που χορηγεί αυτοτελή παροχή κατά την έννοια του άρθρου 46, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, μόνο αυτός ο φορέας οφείλει να μειώσει την παροχή του δυνάμει του άρθρου 46, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, οφείλει δε να προβεί στη μείωση αυτή ελαττώνοντάς την κατά ολόκληρο το ποσό, κατά το οποίο το άθροισμα των παροχών που υπολογίζονται σύμφωνα με τις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 υπερβαίνει το ανώτατο όριο του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 3.

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση 323/86 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Ο Collini, διακινούμενος εργαζόμενος ιταλικής ιθαγένειας, διάνυσε επαγγελματική σταδιοδρομία επτά ετών στην Ιταλία και 35 ετών στο Βέλγιο. Βάσει αυτής, δικαιούται συντάξεως γήρατος και στις δύο αυτές χώρες.

Ο Office national des pensions pour travailleurs salariés [Εθνικός Οργανισμός συντάξεων μισθωτών] (στο εξής: ONPTS) υπολόγισε το ποσό της βελγικής συντάξεως γήρατος εφαρμόζοντας τον κανόνα περί μη σωρεύσεως του άρθρου 11β του βασιλικού διατάγματος 50, περί συντάξεως των μισθωτών λόγω συμπληρώσεως ορίου ηλικίας και των επιζώντων αυτών (στο εξής: βασιλικό διάταγμα 50).

Δυνάμει της βελγικής νομοθεσίας, 35 έτη εργασίας στο Βέλγιο θα παρείχαν στον Collini από μόνα τους, δηλαδή χωρίς την περίοδο απασχολήσεως στην Ιταλία, δικαίωμα συντάξεως 326 389 βελγικών φράγκων (BFR). Το ποσό αυτό θα προέκυπτε από την προσαύξηση των 35 ετών πραγματικής εργασίας κατά οκτώ έτη πλασματικής ασφαλίσεως, σύμφωνα με το άρθρο 11α του προαναφερθέντος βασιλικού διατάγματος 50.

Ωστόσο, ο ONPTS εφάρμοσε τον κανόνα περί μη σωρεύσεως του άρθρου 11β του ίδιου αυτού βασιλικού διατάγματος, για να λάβει υπόψη τα επτά έτη εργασιακής δραστηριότητας του Collini στην Ιταλία. Σύμφωνα με τον κανόνα αυτόν, μείωσε τον αριθμό των ετών πλασματικής ασφαλίσεως από οκτώ σε τρία. Συγκεκριμένα, δεδομένου αφενός ότι μια πλήρης σταδιοδρομία στο Βέλγιο δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 45 έτη και αφετέρου ότι ο Collini εργάστηκε πράγματι επί 35 έτη στο Βέλγιο και επί επτά έτη στην Ιταλία, τρία πρόσθετα πλασματικά έτη του αρκούσαν για να φτάσει το ανώτατο όριο των 45 ετών. Βάσει αυτού του εθνικού κανόνα περί μη σωρεύσεως, ο ONPTS χορήγησε τελικά στον Collini σύνταξη 300 490 BFR.

Στη διορθωθείσα κατ' αυτό τον τρόπο βελγική σύνταξη προστέθηκε ιταλική σύνταξη ύψους 23 829 BFR. Τη σύνταξη αυτή χορήγησε ο αρμόδιος ιταλικός φορέας, λαμβάνοντας υπόψη τη συνολική διάρκεια των περιόδων

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν στην Ιταλία και το Βέλγιο (δεδομένου ότι τα επτά έτη της Ιταλίας δεν παρείχαν από μόνα τους δικαίωμα επί ιταλικής συντάξεως).

Ο Collini άσκησε προσφυγή κατά του ONPTS, αμφισβητώντας τον τρόπο με τον οποίον αυτός υπολόγισε το ύψος της βελγικής συντάξεώς του γήρατος. Η προσφυγή στηρίζεται στο γεγονός ότι το άθροισμα της βελγικής σύνταξης, διορθωμένης κατ' εφαρμογή του κανόνα περί μη σωρεύσεως του άρθρου 11β του βασιλικού διατάγματος 50 (300 490 BFR), και της ιταλικής σύνταξης (23 829 BFR) δεν φτάνει το ύψος της βελγικής σύνταξης που θα του οφειλόταν δυνάμει της βελγικής νομοθεσίας, αν η σταδιοδρομία του περιοριζόταν σε 35 έτη εργασιακής δραστηριότητας στο Βέλγιο (326 389 BFR). Ο Collini φρονεί ότι δικαιούται τουλάχιστον του τελευταίου αυτού ποσού. Θεωρεί το δικαίωμα αυτό κεκτημένο δυνάμει της βελγικής νομοθεσίας. Ισχυρίζεται ότι ο ONPTS τον περιάγει σε δυσμενέστερη θέση λόγω της «κινητικότητάς» του ως διακινουμένου εργαζομένου.

Ζητεί από τον ONPTS να διορθώσει το ποσό της βελγικής του σύνταξης, όχι κατ' εφαρμογή του προαναφερθέντος εθνικού κανόνα περί μη σωρεύσεως, αλλά κατ' εφαρμογή του ευνοϊκότερου «κοινοτικού» κανόνα περί μη σωρεύσεως του άρθρου 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, λοιπόν, το Tribunal du travail [Πρωτοδικείο εκδικάσεως εργατικών διαφορών] της Nivelles, με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1986, υπέβαλε δύο ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 46, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού 1408/71, το οποίο αφορά τον τρόπο εκκαθαρίσεως των παροχών γήρατος, των οποίων δικαιούται ο διακινούμενος μισθωτός που έχει εργαστεί σε πλείονα κράτη μέλη. Τα ερωτήματα έχουν ως εξής:

« 1) Πρέπει, στις περιπτώσεις που η εκκαθαριζόμενη δυνάμει των διατάξεων της παραγράφου 1 του άρθρου 46 του κανονισμού 1408/71 παροχή υπόκειται στη μείωση που προβλέπεται στην παράγραφο 3, η μείωση αυτή να εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση ή αποκλειστικά και μόνο όταν υπάρχει χρονική σύμπτωση περιόδων ασφαλίσεως, όπως φαίνεται να προκύπτει από το προοίμιο του κανονισμού (όγδοη αιτιολογική σκέψη);

2) Λαμβάνοντας υπόψη ότι το πρώτο εδάφιο της παραπάνω παραγράφου 3 αναφέρεται στις διατάξεις των παραγράφων 1 και 2, ενώ το δεύτερο εδάφιο αφορά μόνο τις διατάξεις της παραγράφου 1, πώς ακριβώς καθορίζεται ο διορθωτικός συντελεστής όταν μία μόνο από τις δεδομένες παροχές προσδιορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1;»

Κατά την όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1408/71, η παράγραφος 3 της διατάξεως αυτής αποσκοπεί στην αποφυγή «αδικαιολογήτων σωρεύσεων που προκύπτουν ιδίως από τη χρονική σύμπτωση περιόδων ασφαλίσεως και περιόδων εξομοιουμένων προς αυτές», όταν ο διακινούμενος εργαζόμενος δικαιούται παροχών γήρατος σε πλείονα κράτη μέλη.

Προς τούτο, το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 3 καθορίζει το ανώτατο όριο του συνολικού ποσού των παροχών αυτών, του οποίου δικαιούται ο διακινούμενος εργαζόμενος. Το ανώτατο αυτό όριο ισούται προς το ποσό το οποίο θα δικαιούταν ο εργαζόμενος αν είχε συμπληρώσει όλες τις περιόδους ασφαλίσεώς του όχι σε διαφορετικά κράτη μέλη, αλλά στο κράτος

μέλος του οποίου η νομοθεσία θα του παρείχε την υψηλότερη σύνταξη. Το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 3 προβλέπει την εφαρμογή διορθωτικού συντελεστή, όταν το άθροισμα των παροχών υπερβαίνει το ανώτατο αυτό όριο.

Το πρώτο προδικαστικό ερώτημα αφορά τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 46, παράγραφος 3. Το παραπέμπον δικαστήριο διερωτάται αν ο κανόνας περί μη σωρεύσεως τον οποίον περιέχει εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση αδικαιολόγητης σώρευσης, δηλαδή σε κάθε περίπτωση υπερβάσεως του ανωτάτου ορίου, ή μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες η υπέρβαση του ανωτάτου ορίου οφείλεται σε χρονική σύμπτωση περιόδων ασφαλίσεως. Το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα αφορά τον τρόπο εφαρμογής του άρθρου 46, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο. Το παραπέμπον δικαστήριο διερωτάται πώς ακριβώς καθορίζεται ο διορθωτικός συντελεστής που προβλέπεται με τη διάταξη αυτή.

II — Γραπτές παρατηρήσεις που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο

Α — *Πρώτο ερώτημα: εφαρμόζεται ο κανόνας του άρθρου 46, παράγραφος 3, περί μη σωρεύσεως σε όλες τις περιπτώσεις αδικαιολόγητης σώρευσης ή μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες η σώρευση οφείλεται σε χρονική σύμπτωση των περιόδων ασφαλίσεως;*

Ο *Collini* υποστηρίζει ότι το άρθρο 46, παράγραφος 3, εφαρμόζεται μόνον όταν υπάρχει χρονική σύμπτωση των περιόδων ασφαλίσεώς.

Δέχεται, ωστόσο, ότι τέτοια χρονική σύμπτωση υπάρχει εν πάση περιπτώσει στην υπό κρίση περίπτωση. Εξηγεί ότι τα 43 έτη ασφαλίσεως τα οποία του αναγνωρίζονται στο Βέλγιο δυνάμει του άρθρου 11α του βασιλικού διατάγματος 50 (35 πραγματικά και οκτώ πλασματικά έτη) συν τα επτά έτη ασφαλίσεως που του αναγνωρίζονται στην Ιταλία υπερβαίνουν κατά πέντε έτη την 45ετία, η οποία θεωρείται στο Βέλγιο ότι αντιπροσωπεύει μια πλήρη σταδιοδρομία. Έτσι, υπάρχει χρονική σύμπτωση περιόδων ασφαλίσεως πέντε ετών τουλάχιστον. Γι' αυτό το λόγο, ο κανόνας του άρθρου 46, παράγραφος 3, περί μη σωρεύσεως έχει εν προκειμένω εφαρμογή.

Κατά τον *ONPTS*, η εφαρμογή του άρθρου 46, παράγραφος 3, δεν περιορίζεται μόνο στις περιπτώσεις χρονικής συμπτώσεως περιόδων ασφαλίσεως. Προφανώς ο όρος « ιδίως » που υπάρχει στην όγδοη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1408/71 δεν σημαίνει « αποκλειστικά ». Επομένως, το άρθρο 46, παράγραφος 3, εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση αδικαιολόγητης σώρευσης, δηλαδή σε κάθε περίπτωση κατά την οποία το άθροισμα των υπό κρίση παροχών υπερβαίνει το όριο του μεγαλύτερου από τα θεωρητικά ποσά, το οποίο θέτει το πρώτο εδάφιο της εν λόγω παραγράφου. Ο ONPTS δεν αμφισβητεί ότι αυτό συμβαίνει εν προκειμένω.

Ο ONPTS φρονεί, εξάλλου, ότι στην υπό κρίση περίπτωση δεν υπάρχει χρονική σύμπτωση περιόδων ασφαλίσεως. Τα πρόσθετα πλασματικά έτη που αναγνωρίζονται στο Βέλγιο δυνάμει του άρθρου 11α του βασιλικού διατάγματος 50 δεν συμπίπτουν χρονικά με τις περιόδους ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν στην Ιταλία, διότι τα πρόσθετα πλασματικά έτη δεν τοποθετούνται σε ορισμένο χρονικό διάστημα.

Η *ιταλική κυβέρνηση* συμμερίζεται την τελευταία αυτή παρατήρηση και διατείνεται ότι, όταν υφίσταται άλλη περίοδος ασφαλίσεως εμπίπτουσα στη νομοθεσία ενός δευτέρου κράτους μέλους, πουθενά δεν στηρίζεται ο ισχυρισμός ότι υπάρχει χρονική σύμπτωση αυτής της περιόδου ασφαλίσεως με τα πρόσθετα πλα-

σματικά έτη τα οποία αναγνωρίζει η νομοθεσία του πρώτου κράτους μέλους.

Όπως ο ONPTS, έτσι και η *Επιτροπή* φρονεί ότι η εφαρμογή του άρθρου 46, παράγραφος 3, δεν προϋποθέτει κατ' ανάγκη την ύπαρξη χρονικής συμπτώσεως περιόδων ασφαλίσεως. Κανείς δεν αμφισβητεί, παραδείγματος χάρη, ότι η διάταξη αυτή εφαρμόζεται στη σώρευση παροχών αναπηρίας, από τις οποίες η μία αποκτάται βάσει εθνικής νομοθεσίας που ουδόλως λαμβάνει υπόψη τη διάρκεια ασφαλίσεως προς προσδιορισμό του ύψους της (η λεγόμενη νομοθεσία τύπου Α). Σε μια τέτοια περίπτωση, ελλείπει κατ' ανάγκη η χρονική σύμπτωση περιόδων ασφαλίσεως, εφόσον η μία από τις παροχές υπολογίζεται συναρτήσει της διαρκείας ασφαλίσεως, ενώ η άλλη όχι.

Β — *Δεύτερο ερώτημα: πώς καθορίζεται ο διορθωτικός συντελεστής του άρθρου 43, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, όταν μία μόνο από τις δεδομένες παροχές προκύπτει σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 46, παράγραφος 1*;

Πρέπει, προκαταρκτικώς, να υπομνηστεί ότι η παροχή που προκύπτει από την εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 46, παράγραφος 1, στην οποία αναφέρεται το παραπέμπον δικαστήριο, είναι η λεγόμενη « αυτοτελής » παροχή, εκείνη δηλαδή της οποίας ο προσδιορισμός δεν εξαρτάται από τη συμπλήρωση περιόδου ασφαλίσεως σε άλλο κράτος μέλος. Το παραπέμπον δικαστήριο αναφέρεται στο γεγονός ότι εν προκειμένω μόνο η βελγική παροχή μπορεί να προσδιοριστεί κατά τις διατάξεις του άρθρου 46, παράγραφος 1, διότι ο Collini θα είχε δικαίωμα επ' αυτής, έστω και αν δεν είχε εργαστεί στην Ιταλία. Αντιθέτως, ο αρμόδιος ιταλικός φορέας μπόρεσε να του χορηγήσει την ιταλική παροχή μόνον αφού έλαβε υπόψη τη συνολική διάρκεια των περιόδων ασφαλίσεως τις οποίες είχε συμπληρώσει στην Ιταλία και στο Βέλγιο. Αυτή αποτελεί « επιμεριστικώς αναλογούσα » παροχή κατά την έννοια του άρθρου 46, παράγραφος 2, στοιχείο β).

Σημειώνεται, εξάλλου, ότι οι διάδικοι λαμβάνουν θέση επί του ερωτήματος του παραπέμποντος δικαστηρίου διακρίνοντας σε δύο υπο-ερωτήματα: αφενός ποιος από τους αρμόδιους φορείς οφείλει να διορθώσει την παροχή του και αφετέρου με ποιον συντελεστή πρέπει να γίνεται η διόρθωση αυτή.

Ο *Collini* υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 46, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, « κάθε φορέας ο οποίος εφαρμόζει την παράγραφο 1 προσαρμόζει την παροχή του ». Απ' αυτό συνάγει ότι μόνον ο ONPTS οφείλει να διορθώσει την παροχή του. Πράγματι, μόνον αυτός εφαρμόζει την παράγραφο 1 του άρθρου 46, εφόσον είναι ο μόνος που χορηγεί « αυτοτελή » παροχή, ο προσδιορισμός της οποίας δεν εξαρτάται από τη συμπλήρωση περιόδου ασφαλίσεως σε άλλο κράτος μέλος.

Διατείνεται, στη συνέχεια, ότι ο ONPTS οφείλει να διορθώσει την παροχή του πολλαπλασιάζοντάς την επί το συντελεστή μειώσεως που προβλέπεται στο δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 3. Ο συντελεστής αυτός αποτελείται από κλάσμα που έχει ως αριθμητή μεν το ανώτατο όριο του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 3 (το μεγαλύτερο από τα θεωρητικά ποσά), ως παρονομαστή δε το άθροισμα των παροχών που προκύπτουν από την εφαρμογή της παραγράφου 1 (της « αυτοτελούς » βελγικής παροχής) και της παραγράφου 2 (της « επιμεριστικώς αναλογούσας » ιταλικής παροχής).

Το ανώτατο όριο, το οποίο παριστά ο αριθμητής, ισούται εν προκειμένω προς την παροχή της οποίας θα δικαιούταν ο Collini στο Βέλγιο, αν είχε συμπληρώσει εκεί όλες τις περιόδους ασφαλίσεώς του· ανέρχεται σε 336 748 BFR. Το άθροισμα, το οποίο παριστά ο παρονομαστής, ανέρχεται σε 350 218 BFR

(326 389 BFR + 23 829 BFR). Από το κλάσμα αυτό προκύπτει επομένως συντελεστής μειώσεως 0,9615382. Ο Collini δέχεται ότι το άθροισμα του διορθωμένου κατ' αυτό τον τρόπο ποσού της βελγικής συντάξεως (326 389 BFR × 0,9615382 = 313 835 BFR) και του ποσού της ιταλικής συντάξεως αμεταβλήτου (23 829 BFR) είναι κατά τι ανώτερο του μεγαλύτερου από τα θεωρητικά ποσά (336 748 BFR). Φρονεί ωστόσο ότι το τελευταίο αυτό ποσό δεν αποτελεί απόλυτο ανώτατο όριο του οποίου δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να γίνει υπέρβαση. Και τούτο διότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, σκοπός των κοινοτικών κανονισμών είναι να ευνοούν από ορισμένες απόψεις τον διακινούμενο εργαζόμενο σε σχέση προς την κατάσταση στην οποία θα βρισκόταν αν εφαρμοζόταν αποκλειστικά το εσωτερικό δίκαιο.

Ο *ONPTS* αναφέρεται καταρχάς στην απόφαση της 12ης Ιουλίου 1974 (JO C 86, σ. 8) της διοικητικής επιτροπής, η οποία είναι επιφορτισμένη, δυνάμει του άρθρου 81 του κανονισμού 1408/71, με την ερμηνεία του κανονισμού αυτού. Αναγνωρίζει ότι η επιτροπή αυτή έχει αποφανθεί ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 46, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, μείωση εφαρμόζεται μόνο στις « αυτοτελείς » παροχές που προσδιορίζονται κατά τις διατάξεις της παραγράφου 1, πρώτο εδάφιο.

Διατείνεται ωστόσο ότι η διόρθωση πρέπει να γίνει όχι μόνο ως προς την « αυτοτελή » βελγική, αλλά και ως προς την « επιμεριστικώς αναλογούσα » ιταλική σύνταξη. Στηρίζει το επιχείρημα αυτό στη σκέψη 24 της απόφασης της 13ης Μαρτίου 1986 (υπόθεση 296/84, Sinatra, Συλλογή 1986, σ. 1047), στην οποία αναφέρεται ότι « το υψηλότερο ποσό που προκύπτει από τη σύγκριση την οποία προβλέπει το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 46, παράγραφος 1, μειώνεται ενδεχομένως κατ' εφαρμογή της παραγράφου 3 του εν λόγω άρθρου ». Απ' αυτό ο ONPTS συνάγει ότι η κατά την παράγραφο 3 μείωση αφορά και τα δύο ποσά στα οποία αναφέρονται το πρώτο και το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 46.

Ως προς τον υπολογισμό της διόρθωσης, ο ONPTS προτείνει να κατανεμηθεί αναλογικώς το υπερβάλλον, το ποσό δηλαδή κατά το οποίο το άθροισμα της « αυτοτελούς » βελγικής και της « επιμεριστικώς αναλογούσας » ιταλικής σύνταξης υπερβαίνει το ανώτατο όριο του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 3 (ήτοι 13 470 BFR), μεταξύ των δύο υπό κρίση συντάξεων. Το άθροισμα άλλωστε των κατ' αυτόν τον τρόπο διορθωμένων ποσών (που γίνονται αντιστοίχως 313 836 BFR και 22 912 BFR) ισούται ακριβώς προς το όριο του μεγαλύτερου από τα θεωρητικά ποσά (336 748 BFR).

Η *ιταλική κυβέρνηση* περιορίζεται στο να υποστηρίξει ότι, κατά το σύστημα που καθιερώνεται με το άρθρο 46 του κανονισμού 1408/71, το μεγαλύτερο από τα θεωρητικά ποσά συνιστά το όριο, πέραν του οποίου παύουν να λειτουργούν υπέρ του εργαζομένου οι εγγυήσεις τις οποίες καθιερώνει, κατ' εφαρμογή των αρχών του άρθρου 51 της Συνθήκης ΕΟΚ, το κοινοτικό δίκαιο.

Διευκρινίζει ότι το θεωρητικό αυτό ποσό πρέπει πάντως για να συνάδει προς το άρθρο 51, να συνιστά παράμετρο αντιπροσωπευτική του συνόλου της εργασιακής δραστηριότητας του διακινουμένου εργαζομένου και, συνεπώς, του συνόλου των περιόδων ασφαλίσεως που έχει συμπληρώσει υπό τη νομοθεσία των κρατών μελών. Για να συμβαίνει όμως αυτό, το θεωρητικό ποσό πρέπει να είναι ανώτερο του ποσού της « αυτοτελούς » παροχής της υπολογιζομένης δυνάμει του άρθρου 46, παράγραφος 1.

Η *Επιτροπή* φρονεί ότι μόνον η « αυτοτελής » βελγική σύνταξη πρέπει να διορθωθεί, εφόσον μόνον αυτής το ύψος έχει καθοριστεί βάσει του άρθρου 46, παράγραφος 1.

Υποστηρίζει ότι η διόρθωση αυτή σημαίνει αφαίρεση ολοκλήρου του υπερβάλλοντος, του ποσού δηλαδή κατά το οποίο το άθροισμα των επίδικων παροχών υπερβαίνει το ανώτατο όριο του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 3

(13 470 BFR) από το ύψος της βελγικής συντάξεως (326 398 BFR).

Επισημαίνει ότι αυτή η μέθοδος υπολογισμού οδηγεί στο ίδιο αποτέλεσμα με τον τύπο που περιέχεται στον πίνακα του υποδείγματος Ε 209. Το υπόδειγμα αυτό καταρτίστηκε από τη διοικητική επιτροπή κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 574/72, αφορά δε τον προσδιορισμό του ύψους της συντάξεως ενόψει της ενδεχόμενης εφαρμογής του άρθρου 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71. Κατ' αυτήν τη μέθοδο υπολογισμού, ο Collini δικαιούται 312 919 BFR από το Βέλγιο και 23 829 BFR από την Ιταλία. Το άθροισμα των δύο αυτών ποσών, εξάλλου, ισούται προς το μεγαλύτερο από τα θεωρητικά ποσά παροχών.

R. Joliet
εισηγητής δικαστής